

μένας εἰς ἐξαιρετικὰς στιγμὰς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὄχι σπανίως δὲ καὶ περὶ ἱστορικῶν τι γεγονόσ, τὸ ὅποιον προσέλαβε τὴν μορφήν τοῦ θρύλου. Τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῶν τραγουδιῶν τούτων εἶναι πάντοτε ἡ γοργὴ καὶ ζωηρὰ ἀφήγησις, ἡ ἐνάργεια τοῦ δραματικοῦ στοιχείου, ὁ ρωμαλέος στίχος, ἡ παραστατικὴ δύναμις τῆς φράσεως καὶ ἡ τελείως ποιητικὴ χρῆσις τῆς λέξεως. Στίχος των εἶναι γενικῶς ὁ δεκαπεντασύλλαβος, πλὴν ὀλίγων ἐξαιρέσεων, ὅπου χρησιμοποιεῖται ὁ ἀρχαῖος λαμβικός τρίμετρος καταληκτικός ἢ ἀκατάληκτος ἤτοι ὁ δωδεκασύλλαβος καὶ ἐνίοτε καὶ ὁ ἐνδεκασύλλαβος, ὁ παραληφθεὶς βεβαίως ἐκ τῆς ἰταλικῆς ποιήσεως καὶ μαρτυρῶν ἰταλικὴν ἐπίδρασιν, ἀφοῦ μάλιστα τὰ μετριοῦτον στίχον τραγούδια εἶναι προέοντα τῆς Κρήτης, τῆς Ρόδου, τῆς Κύπρου ἢ ἄλλων τινῶν νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους. Τὰ τελευταῖα δὲ ταῦτα φαίνονται συντεθέντα ἀσφαλῶς μετὰ τὴν 15ην ἑκατονταετηρίδα. Τῆς ὁμοιοκαταληξίας σπανίως γίνεται χρῆσις εἰς τὰ τραγούδια αὐτά.

Τὰ διηγηματικὰ δημοτικὰ τραγούδια ὡς ἐκ τῆς συνθέσεώς των καὶ τοῦ τρόπου τῆς ὄλης τεχνικῆς των ὁμοιάζουν πρὸς μικρὰ ἔπη. Δυνάμεθα δὲ νὰ τὰ συγκρίνωμεν πρὸς τὰ τραγούδια ἄλλων εὐρωπαϊκῶν λαῶν, τὰ φερόμενα ὑπὸ τὸν τίτλον ballades καὶ πρὸς τὰ ὅποια οὐχὶ σπανίως ὁμοιάζουν πολὺ καὶ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ὡς ἐκ τούτου δύνανται νὰ ὑπαχθοῦν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν τραγουδιῶν ἐκεῖνων, τὰ ὅποια προήλθον ἐκ τῆς συχνοτέρας ἐπικοινωνίας τῶν λαῶν καὶ τῆς γνωριμίας τῶν μὲν μὲ τοὺς θρύλους καὶ τὰς παραδόσεις τῶν δέ, ἣ ἐπήγασαν ἀπὸ ρεύματα θεμάτων κοινῶν εἰς πολλοὺς λαοὺς ἀνομοίους κατὰ τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν φύσιν, δημιουργηθέντων αὐθορμήτως καὶ κυκλοφορούντων εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς γῆς. Τὰ τοιοῦτου ὅμως εἶδους ἑλληνικὰ δημοτικὰ τραγούδια διαφέρουν οὐσιωδῶς τῶν ξένων κατὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ τὴν ὄλην μορφήν τῆς συνθέσεώς των ὁμοιάζουν πρὸς ἀληθῆ ἔργα τέχνης καὶ δύνανται ν' ἀμιλλῶνται πρὸς τὰς τελειότερας ballades μεγάλων ποιητῶν ὡς ὁ Uhland, ὁ Schiller, ὁ Mistral καὶ ἄλλοι· οὐδὲν τὸ περιττὸν ὑπάρχει εἰς αὐτὰ καὶ οὐδὲν τὸ προδίδον ἀγνωσίαν τῶν τεχνικῶν κανόνων. Διὰ τοῦτο πολλὰ ἐξ αὐτῶν, τουλάχιστον τὰ τελειότερα, εὐλόγως γεννοῦν τὴν ὑπόνοιαν μήπως συνετέθησαν ὑπὸ ποιητῶν δοκίμων,

